

Farní zpravodaj

Český Krumlov

14. 3. 2021

č. 11 - 2021

...tak Bůh miloval svět, že
dal svého jednorozemého Syna,
aby žádný, kdo v něho věří,
nezahynul, ale měl život
věčný. Jan 3,16a

Cyklus B
4. neděle
postní

Evangelium
Jan 3,14-21

Kristovo Božství...

Psal se rok 111 nebo 112, když Plinius mladší, císařský legát v Bithýnii a Pontu, psal císaři Trajánovi list ohledně procesů proti křesťanům. „Celá jejich vina spočívá v tom, že se scházejí na úsvitu stanoveného dne a ve střídavých sborech zpívají hymnus na Krista jako by byl Bůh.“ Jedno z nejstarších svědectví o křesťanském společenství mluví o liturgii hlásající Kristovo božství – zdůrazňuje kardinál Raniero Cantalamessa v úvodu svého třetího postního kázání. Nadepsal jej „Za koho mne pokládáte vy,“ a zaměřil se v něm na víru v Ježíše Krista jako „pravého Boha“.

Dogma slavnostně potvrzující víru církve v Kristovo božství vyhlásil Nicejský koncil v roce 325 a jeho slova opakujeme v Credo. Prohlašuje, že v každém jazyce a v každé době musí být Kristus uznán jako Bůh v nejsilnějším a nejradikálnějším smyslu slova. Po překonání problémů s arianismem se toto učení stalo všeobecně uznávaným dědictvím východního a západního křesťanstva. Zachovala jej rovněž protestantská reformace, která ovšem připojila prvek umožňující následný negativní vývoj, podotýká papežský kazatel s odkazem na Melanctonův výrok, že poznat Krista znamená rozpoznávat jeho dobrodiní a nikoli zkoumat jeho přirozenosti a způsoby vtělení. (*Loci Theologici*, in: *Corpus Reformatorum*, Brunsvigae 1854, s. 85)

„Kristus 'pro mne' se stává důležitější než Kristus 'o sobě'. Proti objektivnímu, dogmatickému poznání, se staví subjektivní, vnitřní poznání. Ke svědectví církve (a v jistých případech samotného Písma) o Ježíši se klade do protikladu „vnitřní svědectví“, které Duch svatý vzbuzuje v srdci každého věřícího. Osvícenství a racionalismus v tom našly příhodnou půdu ke zničení dogmatu. Pro Kanta záleží více na mravním ideálu, který Kristu přinesl, než na jeho osobě. Liberální teologie 19. století redukuje prakticky křesťanství na pouze etickou dimenzi a zejména na zkušenost Božího otcovství. Evangelium je zbaveno veškerých nadpřirozených prvků: zázraků, vizí a Kristova vzkříšení. Křesťanství se stává pouhým sublimním morálním ideálem, který může nechat stranou Kristovo božství a dokonce i jeho historickou existenci.“

Rozšířenost a setrvačnost tohoto postoje ilustruje papežský kazatel na výroku Gandhího, který vyjádřil svůj obdiv k horskému kázání s tím, že i kdyby se ukázalo, že Ježíš vůbec neexistoval, tato slova by zůstala pravdivá. (Gandhi, *Buddismo, Cristianesimo, Islamismo*, Tascabili Newton Compton, Roma 1993). A Bultmann ve jménu demytologizace tvrdí, že Kristus není Bohem, ale že v Něm pouze Bůh působí (srov. R. Bultmann, *Glauben und Verstehen*, II, Tübingen 1938, s. 258). Náhle zjišťujeme, že se neocitáme v moderní interpretaci učení církve, nýbrž ve starých herezích (Pavel ze Samosaty, Marcelus z Ancyry, Fotinus), odsouzených ve čtvrtém století.

„Nyní však zůstaňme věrni našemu záměru. Ponechme však stranou to, co si myslí svět, a snažme se prohloubit v nás samých víru v Kristovo božství. Víru zářící, nikoli přidušenou, objektivní a subjektivní zároveň, tedy nejen víru, kterou věříme, ale také žitou víru. Ani dnes Ježíše příliš nezajímá, co o něm říkají „lidé“, ale to, co o něm říkají jeho učedníci. Ve vzduchu neustále visí otázka: „A za koho mne pokládáte vy?“ (Mt 16, 15).“

V synoptických evangeliích se o Kristovu božství nikdy nemluví otevřeně, jako nevyjádřený předpoklad však prosvítá z každé stránky, pokračuje kardinál Cantalamessa a připomíná, jak se u Matouše mluví o Ježíšově moci odpouštět hříchy (9,6), o poznání Otce jaké má pouze Syn (Mt 11,27) nebo o tom, že Jeho slova nepominou (Mt 24,35; Mk 13,31; Lk 21,33). Jinak je tomu s Janovým evangeliem, kde Ježíšovo „Já Jsem“ *“ego eimi“*, slova, jež si Bůh u Izaiáše vyhrazuje pro sebe (Iz 43,10) jsou svorníkem

celého textu. A papežský kazatel se vyznává z hlubokého prožitku a zahlédnutí jejich významu při jedné velikonoční liturgii (Jan 8,24.28.58).

„Jakoby sám Zmrtvýchvstalý ohlašoval své božské jméno před tváří nebe a země. Jeho „Já Jsem!“ osvěcovalo a naplňovalo univerzum. Cítil jsem se maličký, jako někdo, kdo se nenadále ocitl před mimořádnou scénérií nebo velkolepým divadlem přírody. (...) A je před čím žasnout, před dílem, který duch Ježíšův dovolil Janovi dovést do cíle. Osvojil si témata, symboly, očekávání, zkrátka všechno to, co bylo v náboženském smyslu živé jak v židovském světě tak v helénistickém a to všechno postavil do služby jediné ideji, či lépe řečeno jediné osobě. Ježíš Kristus je Syn Boží a Spasitel světa.“

Žádná kristologie vycházející zdola nedokázala pojmout skutečné tajemství křesťanské víry a zachránit plné Kristovo božství. Důvod vysvětluje jasně opět Janovo evangelium „Nikdy nevystoupil do nebe kromě toho, který sestoupil z nebe, totiž Syn člověka“ (3,13) Bůh, chce-li, se může učinit člověkem, ale člověk se nemůže stát Bohem! Kardinál Cantalamessa připomíná, že katolický postoj se neřídí vylučovacím „bud' anebo“ (aut-aut), nýbrž „nejen, ale i“ (et-et). Sv. Pavel říká v listu Římanům „víra v srdci vede ke spravedlnosti, vyznání ústy vede ke spáse! (10,10). První z těchto projevů víry se tedy odehrává v srdci, v naprosté samotě s Bohem, kde odpovídám na stále naléhavou otázku „Věříš?“

„Také my musíme přistoupit na tyto okamžiky, podstoupit tuto zkoušku. Pokud na Ježíšovu otázku „Věříš?“ člověk odpoví ihned, bez přemýšlení. „Jistěže věřím“ a případně dokonce podivně, že takovou otázku někdo položil věřícímu, knězi nebo biskupovi, patrně to znamená, že ještě neobjevil, co skutečně znamená věřit, nikdy nezakusil nesmírnou závrať rozumu, předcházející aktu víry. Kristovo božství je nejvyšším vrcholem, je Everestem víry. Věřit v Boha narozeného v chlévě a zemřelého na kříži! Toto je daleko náročnější než věřit ve vzdáleného Boha, kterého si každý může vykreslit podle libosti. Musíme v sobě začít, v nás věřících a lidech církve, bořit falešné přesvědčení, že pokud jde o víru, jsme v pohodě, a že – když už – musíme popracovat na charitě. Možná by bylo dobré nechtít na chvíli prokazovat nic nikomu, ale vnitřně prohloubit víru, objevit její kořeny v srdci!“

Papežský kazatel zároveň varoval, že nejde pouze o vyznání víry, k němuž jsou zavázáni učitelé teologie. Spíše je zapotřebí obnovit v sobě vanutí víry.

„Po mém soudu je třeba zajistit především jednu věc, aby ten, kdo vyučuje teologii, budoucí služebníky evangelia pevně věřil v Kristovo božství. Je třeba to zajistit prostřednictvím upřímného a bratrského rozlišování, které je lepší než přísaha. Přisahami jsme nedosáhli nikdy ničeho. Byla tu celá generace kněží po koncilu (což není samozřejmě vinou koncilu), která vyšla ze semináře a přistoupila ke svěcení s velmi zmatenými a rozostřenými představami o tom, kdo je Ježíš, kterého měli hlásat lidem a zpřítomňovat na oltáři. Jsem přesvědčen, že mnoho kněžských krizí má původ právě v tomto.“

Kardinál Cantalamessa poznamenal, že zpochybňování víry v Kristovo božství má negativní důsledky také pro ekumenismus.

„Existují v podstatě dva možné ekumenismy: ekumenismus víry a nevíry. Jeden spojuje všechny ty, kdo věří, že Ježíš je Boží syn a že Bůh je Otec, Syn a Ducha svatý, a druhý, který spojuje ty, kdo se omezují na „interpretaci“ těchto věcí (každý po svém a podle svého vlastního filosofického systému). Ekumenismus, v němž v konec konců všichni věří to samé, protože nikdy už skutečně nevěří nic, v silném smyslu slova „věřit“.

V našich časech, kdy si lidé znovu kladou otázku o smyslu života, zejména nyní v kontextu pandemie, je třeba obnovy víry v Krista. Ten, kdo věří, může totiž odolat velkému pokušení nesmyslnosti, které často vede k sebevraždě. Kdo věří v Krista, nebude chodit v temnotě – připomněl kardinál Cantalamessa v postním kázání pro papeže a římskou kurii.

R. Cantalamessa

mše svaté v týdnu od 14. 3. 2021 do 21. 3. 2021 Český Krumlov:

15.03.	Po	za
16.03.	Út	-----
17.03.	St	za Alžbětu a Bedřicha Štronerovy a d. v. o.
18.03.	Čt	s prosbou o Boží požehnání v rodině
19.03.	Pá	Za Nikolae Lesyka, rodiče, prarodiče a d. v. o.
20.03.	So	Za Michala Nováka a rodinu
21.03.	Ne	za farnost

Přehled bohoslužeb

	PONDĚLÍ 15.03.	ÚTERÝ 16.03.	STŘEDA 17.03.	ČTVRTEK 18.03.	PÁTEK 19.03.	SOBOTA 20.03.	NEDĚLE 21.03.
ČESKÝ KRUMLOV sv. Vít	17:00		17:00	17:00	17:00	17:00	9:30
VĚTRNÍ							8:00
PŘÍDOLÍ							11:15
VĚŽOVATÁ PLÁNĚ							11:15
KÁJOV							8:00
Liturgické texty - 4. neděle postní - Laetare I. čtení: 2 Kron 36, 14 - 23 II. čtení: Ef 2, 4 - 10 Evangelium: Jan 3, 14 - 21							

- Ve čtvrtek 18. března je *památka sv. Cyrila Jeruzalémského, biskupa a učitele církve.*
- V pátek 19. března je **slavnost sv. Josefa, snoubence Panny Marie.** Zároveň v tento den si připomínáme **6. výročí jmenování Mons. Vlastimila Kročila českobudějovickým biskupem (19. 3. 2015).**
- Během postní doby se v našich farnostech konají pobožnosti **„Křížové cesty“.**
A) **V Českém Krumlově** budou vždy ve ST a PÁ v **16:30** hodin. **V neděli po mši svaté.**
B) **Větrní** – v neděli po mši svaté. C) **Přídolí** – v neděli v 10:45 hodin. D) **Věžovatá Pláně** – v neděli v 10:45. E) **Kájov** – v neděli po mši svaté.
- **Jako každý rok, vybíráme v našich farnostech na květinovou výzdobu na Velikonoce.** Prosíme věřící, aby své dary v jednotlivých farnostech předali v sakristii nebo přímo určené osobě ve farnosti. Všem dárcům děkujeme. Zaplat' Pán Bůh.
- *Věřící, kteří jsou nemocní nebo se nemohou osobně ze zdravotních důvodů zúčastnit nedělní mše svaté v Českém Krumlově, mají nadále možnost z farní kaple v Českém Krumlově na kanále YouTube - Římskokatolická farnost - prelatura Český Krumlov v přímém přenosu v 9:30 hodin sledovat mši svatou.*
- *Během postní doby věřící mají možnost sledovat na kanále YouTube každý den on-line střídavě modlitbu svatého růžence a pobožnost Křížové cesty vždy ve 20:00 hodin.*

www.farnostck.bcb.cz
www.farnostvetrni.bcb.cz
www.farnostkajov.bcb.cz

email: rkf.ceskykrumlov@dicb.cz
email: rkf.vetrni@dicb.cz
email: rkf.kajov@dicb.cz